

سبزعلیپور: پیوستن ایران به سال ۱۴۰۰ محقق نخواهد شد

در جایی که یکی از مهمترین فاکتورهای کشورمان جهت پیوستن به ، قوی و قدرتمند بودن در صادرات غیر نفتی است اما رئیس جمهور کشورمان صریح و شفاف اعتراف میکند که نمی‌توانیم صادر کنیم. نداریم که صادر کنیم. اصلاً تاجر قوی نداریم.

به گزارش ایسکانیوز؛ محمدرضا سبزعلیپور اقتصاددان و صاحب نظر تجارت جهانی در پنجمین نشست تخصصی جهانی شدن و موانع پیش رو در جمع تعدادی از فعالان اقتصادی و مدیران بخش خصوصی و با حضور تنی چند از دانشگاهیان سخنان خود را چنین آغاز کرد: امروز بناداریم که در باب یکی از جدی‌ترین مسائل آینده اقتصاد ایران سخن بگوئیم. هرچند که این موضوع میبایست طی سالهای گذشته هم بعنوان جدی‌ترین مسئله اقتصاد ایران مطرح و مدنظر مسئولان امر قرار میگرفت که متأسفانه غالباً به حرف، شعار و پز دادن عده ای از مسئولین با عبارت جهانی شدن و پیوستن ایران به سازمان تجارت جهانی گذشت!! پس شاید در دهه آینده موضوع اول ایران بحث جدی عضویت و الحاق کشورمان به سازمان تجارت جهانی و شیوه پیوستن ایران و نحوه بسترسازی و رفع موانع باشد.

البته قرار نیست که در این نشست راجع به نقاط ضعف و قوت پیوستن ایران به آن سازمان صحبت کنیم و منافع یا مضرات عضویت را بررسی کنیم. زیرا طی سالیان گذشته در این باره مطلب زیاد گفته شده و مقالات متعددی نیز منتشر گردیده است. لکن شکی نیست که با الحاق ایران به سازمان تجارت جهانی، جدای از فواید، امواج ویرانگری نیز به اقتصاد کشورمان حمله ور خواهد شد، فلذا رویارویی با این امواج خطرناک اجتناب ناپذیر بوده و راه‌گریزی نیست اما بهتر آن است که این امواج ویرانگر را شناخته و با برنامه ریزی صحیح، آن را مدیریت کنیم تا با حداقل ضربه پذیری و کمترین آسیب، وارد دهکده و کلوپ جهانی اقتصاد شویم و از فواید آن به نفع اقتصاد کشورمان بهره مند گردیم.

وی اظهار داشت: امروزه فرآیند جهانی شدن در سطح بین‌الملل بطور جدی از جانب سازمان ملل و سازمانهای تخصصی وابسته به آن مورد حمایت قرار گرفته و به پیش برده میشود. در بعد جهانی‌سازی اقتصاد، مشخصاً میتوان مشاهده کرد که سه سازمان بین‌المللی (صندوق بین‌المللی پول، بانک جهانی و سازمان تجارت جهانی) بعنوان سازمانهای تخصصی در حیطه اقتصاد، سیاست‌هایی را در پیش گرفته‌اند که کاملاً در راستای جهانی کردن اقتصاد قرار دارد و چون این سازمانها بنوعی نقش هماهنگ کننده اقتصاد جهانی را برعهده دارند لذا با استفاده از ابزارهایی که در اختیارشان میباشد کشورهای مختلف جهان و بویژه کشورهای در حال توسعه را بسمت سیاستهایی که در پیش گرفته‌اند سوق میدهند و کشوری که در راستای این سیاستها حرکت نکند را به انحای مختلف تحت فشار قرار میدهند. به بیانی بهتر، عملکرد سازمانهای مذکور برای حضور اقتصادهای ملی در فرآیند اقتصاد جهانی نوعی اجبار را ایجاد میکند که همین اجبار باعث میشود تا هر کشوری که بنابه هر دلیلی آمادگی حضور در این فرآیند را نداشته باشد خود را در مسیر انزوا ببیند. بعنوان مثال اگر کشوری به عضویت سازمان تجارت جهانی که متولی اصلی تجارت آزادانه کالا و خدمات در سطح جهان میباشد درنیاورد عملاً در دراز مدت قادر به رقابت صادراتی و حضور موفق در بازارهای جهانی نخواهد بود. از طرف دیگر ممکن است عضویت این کشور در سازمان مذکور منجر به این اتفاق ناخوشایند نیز بشود که در کوتاه مدت، بسیاری از صنایع نوپا در آن کشور از میان رفته و نابود شوند و همین تناقض، کشور مذکور را بشدت تحت فشار قرار میدهد. در حقیقت هرگونه قدرت تعدیل نیز زمانی را از این کشور سلب میکند. بانک جهانی نیز اعطای وام به کشورهای نیازمند را عمدتاً مشروط و منوط به اجرای سیاستهای آزادسازی و خصوصی‌سازی نموده که نوعی اجبار برای کشورهای نیازمند محسوب میشود. صندوق بین‌المللی پول هم بواسطه مشاوره و راهکارهایی که به کشورهای مختلف ارائه میدهد، حرکت به سمت جهانی

شدن را تشویق می‌نماید که در اصل، این سه سازمان بزرگ اقتصادی جهان، بستر ظهور دهکده و کلوپ جهانی اقتصاد را فراهم آورده و زمینه هدایت و عضویت کشورها را در این دهکده بطور هدفمند برعهده دارند.

علی‌پور افزود: باعنایت باینکه چند سالی است که دولتمردان ایران بدون در نظر گرفتن واقعیات، شرایط روز و مشکلات پیش رو، به یاد سازمان تجارت جهانی افتاده و هر از چند گاهی داستان پیوستن و الحاق کشورمان به این سازمان را پیش می‌کشند، لکن باید توجه داشت که مشکلات ایران جهت پیوستن به سازمان تجارت جهانی به دو بخش داخلی و خارجی تقسیم می‌شود. بغیر از مشکلات، معضلات و نابسامانی‌های فعلی حاکم بر اقتصاد ایران، برخی از قوانین داخلی نیز با مقررات همخوانی ندارند. از جمله اصل ۴۴ قانون اساسی و مالکیت و انحصار دولت بر صنایع و معادن بزرگ، بانکداری، رادیو و تلویزیون، کشتیرانی، هواپیمایی و... (یعنی حضور بیش از حد دولت و شبه دولتی‌ها در عرصه اقتصاد و نقش کمرنگ بخش خصوصی در فعالیتهای اقتصادی) همچنین تک‌نرخ نبودن نرخ ارز و قوانین مربوط به بیمه‌های خارجی، سرمایه‌گذاری خارجی‌ان در ایران، تعرفه‌های بالای واردات و برخی دیگر از قوانین داخلی اصلی و ابداً با مقررات همخوانی نداشته بلکه بشدت مغایرت هم دارند.

اما مشکلات و موانع خارجی مهمترین سد در برابر الحاق ایران به میباشند. هرچند پیوستن به سازمان تجارت جهانی مزایای زیادی برای اقتصاد ایران در بر خواهد داشت لکن دستیابی به این امر منوط به رفع مشکلات سیاسی ایران با غالب کشورهای جهان علی‌الخصوص بازیگران اصلی و قدرتمندان عرصه تجارت جهانی و همچنین اعضا بزرگ و تصمیم‌گیرنده این سازمان می‌باشد. بطور قطع شرایط پیوستن یا عضویت هر کشوری در در گرو موافقت تمامی کشورهای عضو با الحاق کشور جدید می‌باشد، لکن چنانچه یکی از اعضا هم مخالف الحاق باشد بطور قطع عضویت کشور متقاضی، مورد قبول واقع نخواهد شد، یعنی و اجماع اعضا برای پیوستن کشور جدید ضروری می‌باشد.

این صاحب نظر ارشد تجارت جهانی یکی از مهمترین موانع اصلی پیوستن ایران به این سازمان را رأی منفی آمریکا و همپیمانانش دانست که مطمئناً باعث می‌شود تا اجماع لازم بنفع کشورمان بوجود نیامده و پذیرش ایران مورد موافقت قرار نگیرد. در ضمن واقعیت را هم نباید کتمان کرد زیرا آمریکا از نظر اقتصادی بسیار قدرتمند بوده و بر این اساس غالب اعضا نیز از آن کشور حرف شنوی دارند. مخالفت این کشور بر تصمیم غالب کشورها تأثیر گذار است البته جدای از آمریکا، حتی اگر یک عضو ضعیف هم با پذیرش ایران مخالفت کند باز هم عضویت ایران در دستور کار قرار نمی‌گیرد. بطور مثال عضویت کشور بزرگی مثل روسیه سالها در دستان کشور کوچک گرجستان محبوس شده بود که بالاخره با پادرمیانی قدرتهای بزرگی همچون آمریکا پس از ۱۸ سال این گره باز شد و عضویت روسیه مورد موافقت قرار گرفت. حال جدای از آمریکا و همپیمانان اروپایی اش، کشوری همچون اسرائیل یا عربستان و همپیمانان آنها نیز در برابر عضویت ایران قرار دارند که باتوجه به اختلافات ریشه‌ای و اعتقادی ایران با دولتمردان صهیونیست، مطمئناً وجود آن کشورها نیز مانع بزرگی بر سر راه عضویت ایران در سازمان تجارت جهانی خواهد بود. حال برای رفع این موانع یا باید از اصول اعتقادی و شعارهای داده شده کوتاه بیاییم و یا فعلاً عطای عضویت ایران در را به لقایش ببخشیم. بالاخره آمریکا و همپیمانانش از این مسئله بعنوان حربه‌ای سیاسی علیه ایران سود خواهند برد. علی‌الخصوص با زمامداری ترامپ بر ایالات متحده آمریکا که ظاهراً ریاست جمهوری‌اش سالها بطول خواهد انجامید، قطعاً با خصومت و دشمنی که با کشورمان دارد، موانع عضویت بر سر راه ایران در را روز به روز افزایش خواهد داد!!

علی‌پور در ادامه با اشاره به اعمال تحریمهای خارجی افزود: در کل چنانچه در فضای پرتنش سیاسی قرار داشته باشیم مطمئناً با سخت‌گیری‌هایی در روند الحاق ایران به سازمان تجارت جهانی مواجه می‌گردیم که در این راستا اعمال تحریمها خارجی نیز باعث تأخیر در روند این الحاق خواهد شد که آنوقت ایران باید شرایط سختگیرانه تری را برای این الحاق بپذیرد. البته طی نشست‌هایی که اینجانب هفت سال پیش در هند با جناب آقای پاسکال لامی رئیس سابق سازمان تجارت جهانی داشتم ایشان گفتند که یکی از مهمترین توصیه‌های ما به مقامات همه کشورهایی که خواهان عضویت می‌باشند این است که این کشورها اول اقتصادشان را آماده و با قوانین این سازمان منطبق

کنند و سپس حمایت سیاسی دیگر کشورهای عضو را جلب نمایند. پس در این بین طبیعی است تا زمانی که تنش سیاسی با دنیا و به خصوص با کشورهای مهم و اثرگذار جهان داشته باشیم قطعاً از حمایت سیاسی آنها نیز محروم هستیم و اگر فکر کنیم که این کشورها با وجود مشکلات سیاسی عمیق با ایران، حتماً هنگام مذاکره، مشکلات فیما بین را فراموش کرده و بدون ملاحظات سیاسی درخصوص مسائل تجاری با ما مذاکره میکنند کاملاً در اشتباه بوده و فکری غلط در سر داریم. هر چند که هنوز وارد مرحله مذاکرات به معنای واقعی نشده و فعلاً فقط به سؤالات درخواستی سازمان پاسخ داده ایم ولیکن هرچه رشته بودیم نیز در دوران هشت ساله دولتهای نهم و دهم پنبه شد اما بهر حال دیر یا زود وارد مذاکره خواهیم شد.

از همین رو تا زمانیکه اختلافات سیاسی ایران با کشورهای معاند حل و فصل نشود و همچنین مشکلات اقتصادی کشورمان نیز مرتفع نگردد قطعاً پیوستن ایران به سازمان تجارت جهانی امری محال و غیر ممکن است، ضمناً لازم به ذکر است که برجام پر جنجال نیز هنوز به فرجام نرسیده است و به تار مویی بند است که اجرا و یا عدم اجرای آن میتواند بر معادلات سیاسی و اقتصادی کشورمان اثرات مثبت و یا منفی داشته باشد. لکن در بحث اجرای برجام همه به عینه می بینیم که دولتمردان آمریکا علی‌رغم تعهدی که داده اند چگونه مانع تراشی میکنند پس حتماً این مانع تراشی ها را بر سر راه عضویت ایران در افزایش خواهند داد.

علی‌پور در پاسخ به سؤالی مبنی بر اینکه با آغاز اجرای برجام و کاهش تحریمها آیا میتوانیم به پیوستن به سازمان تجارت جهانی امیدوار باشیم؟ گفت: روند پیوستن ایران به سازمان تجارت جهانی یک پروسه کاملاً مجزا و تخصصی است که چندان ربطی به مذاکرات ایران با ۱+۵ ندارد و الحاق ایران و موانع موجود بر سر راه عضویت ایران چیزی غیر از اینهاست، البته رفع و تعلیق برخی از تحریمهای اعمال شده بر علیه ایران، امور را تا حدودی روانتر میکند اما ناگفته نماند که اجرای تفاهمنامه برنامه جامع اقدام مشترک (برجام) پر از ابهام است و آینده ای تیره و تار برای آن متصور میباشد که چه بسا با بدعهدی های آمریکا، این رشته نیز به پنبه مبدل شود.

البته بنظر بنده، در حال حاضر پیوستن کشورمان به سازمان تجارت جهانی یک آرزوی محال و دست نیافتنی برای ایران است!!

اما کشور ایران نیز از جمله کشورهایی است که همانند سایر اقتصادهای ملی خواسته یا ناخواسته، دیر یا زود بسمت اقتصاد جهانی رانده میشود. منتهی عضویت ایران نزد سازمان تجارت جهانی قبل از هر چیزی نیازمند بکارگیری سیاستهای گسترده آزادسازی تجاری و تولیدی و تغییرات قابل توجهی در قوانین و مقررات اقتصادی و کوتاه شدن دست دولت و شبه دولتی ها از فعالیتهای اقتصادی است که این تغییرات میتواند تاثیر گسترده‌ای بر اقتصاد کشور و امنیت اقتصادی داشته باشد.

به اعتقاد اینجانب عضویت ایران نزد سازمان تجارت جهانی و ورود به دهکده جهانی امری ضروری و اجتناب ناپذیر است پس مجدداً تأکید میکنم که دیر یا زود باید این اتفاق بیافتد زیرا در آینده ای نه چندان دور، اعضا فقط با هم تجارت خواهند کرد و با کشورهای غیر عضو، ارتباط اقتصادی نخواهند داشت. البته لازم به ذکر است که عضویت ایران در آنها با اقتصادی که فعلاً داریم اصلاً امکانپذیر نیست و به فرض اینکه امکان عضویت هم وجود داشته باشد، قطعاً در حال حاضر و با وضعیتی که در آن بسر میبریم از سم برای اقتصاد ایران مهلک تر و خطرناکتر است!! اما اگر زیرساخت های اقتصادی را بسازیم و صنایع مادر را احیا، نوسازی و گسترش دهیم و دست آخر کشور را به یک صادرکننده کالاهای غیرنفتی مبدل نمائیم آنوقت پیوستن به این سازمان برای ما مفید، سودمند و سرشار از رشد و شکوفائی خواهد بود ولیکن بدون انجام این اقدامات، عضویت در فقط موجب خواهد شد تا این چند کارخانه فعال در کشور هم سریعاً ورشکست و درب آنها نیز بسته شود. در کل کشور ما از بابت عضویت در بدنبال ورود به دهکده و خانواده تجارت جهانی است تا بتواند سهم و منافع خود را از فرصتهای اقتصادی بین ۱۶۴ کشور عضو سازمان بدست آورد.

وی با اشاره به اینکه صنعت و تجارت ایران برای الحاق به این سازمان به چه تغییر و تحولاتی نیاز دارند گفت: هر کشوری در دنیا، ناچار به ارتباط با سایر کشورهای جهان میباشد و به همین خاطر در سند چشم انداز ایران نیز این رابطه و تعامل با جهان با صفت سازنده و مؤثر بودن و براساس اصول حکمت و عزت و مصلحت مطرح شده است و بطور طبیعی تعاملات اقتصادی کشورمان و در رأس آن صادرات غیرنفتی، باید چنین باشد. اول دولت و دولتمردان باید به این باور برسند که حیات و پیشرفت آینده کشورمان در گرو درآمدهای بیش از پیش صادرات غیرنفتی است و بعد از آن از طریق فرهنگ سازی دقیق و ایجاد جذابیت های گوناگون، میبایست دید شخصی را به دید ملی و توجه به منافع شخصی را توجه به منافع ملی مبدل نمایند.

رئیس شورای سیاستگذاری اقتصاد مقاومتی و بخش خصوصی خاطرنشان کرد: باز هم تکرار میکنم که عضویت در سازمان تجارت جهانی زمانی برای ایران مفید و سودمند میباشد که ایران، کشوری کاملاً صادراتی باشد و بر روی صنایع مادر سرمایه گذاری ریشه ای و بنیادی کرده باشد نه مثل الان که کشوری کاملاً وارداتی داریم و اعداد و ارقام کالاهای خارجی قاچاق سرسام آور است و اکثر صنایع و کارخانجات نیز بدلیل مشکلات اقتصادی ورشکست شده و یا درحال ورشکستگی هستند و

غالب کارگران کارخانه ها هم بدنال حقوق معوقه خود میباشند. پس تا زمانیکه تنش سیاسی ایران در عرصه جهانی پابرجاست، کشورمان غرق در مشکلات اقتصادی است، اکثر شرکتهای و کارخانجات فرسوده و ورشکسته میباشند، ۶۰ الی ۷۰ درصد فعالیتهای اقتصادی کشورمان در اختیار دولت و شبه دولتی ها باشد، بخش خصوصی قوی و کارآمدی نداشته باشیم، کشوری کاملاً واردکننده باشیم تا صادرکننده، قاچاق بی رویه کالا ادامه داشته و از ارز تک نرخی خبری نباشد و سایه رکود، تورم و بیکاری بر سر ایران و ایرانی سنگینی کند و درکل باوجود تیم ضعیف و ناهماهنگ اقتصادی دولت، هیچگاه عضویت ایران در سازمان تجارت جهانی محقق نخواهد شد که اگر به فرض محال هم چنین اتفاقی در فضای بد اقتصادی امروز رخ دهد و گوش شیطان کر، با تمام این مشکلات، درهای سازمان تجارت جهانی را باز کنند و ایران را با عزت و احترام و فرش قرمز به عضویت درآورند این عضویت همانند شمشیر تیزی، ابتدا صنایع فعال کشورمان را و سپس ایران را قلع و قم خواهد کرد. از همین رو به دولتمردان عزیز توصیه میکنم که بجای خوشبینی کاذب، بهتر است کمی واقع بین باشند و بجای انجام کارهای تبلیغاتی و پوپولیستی، اول مشکلات را مرتفع و اقتصاد ایران را بطور زیربنائی بازسازی کنند تا خود به خود زمینه عضویت ایران در و سایر سازمانهای بین المللی فراهم شود نه اینکه به هر قیمتی شده کارها را اجرا کنیم تا بتوانیم در داخل و خارج جار بزنیم که ای ایها الناس: ببینید که ما چه کارهای مهمی انجام داده ایم و چه قراردادهای و تفاهمنامه هایی را در دوران صدارت مان به امضا رسانده ایم: مثلاً برجرام را ما به نتیجه رساندیم را هم ما اجرا کردیم و همچنین الحاق ایران به ما به سرانجام رساندیم!!! که همه اینها بیش از اینکه اجرایی و مفید باشند بیشتر جنبه تبلیغاتی دارند. آقایان تا دیروزی می گفتند که چون یک استکان چای با جان کری نوشیده اند در نتیجه آمریکا و سازمان تجارت جهانی برای عضویت ایران در به مقامات کشورمان چراغ سبز نشان داده اند!!! که همان روز بنده اعلام نمودم که چنین چیزی صحت ندارد و هرگز کسی برای ما چراغ سبز نشان نداده و نخواهد داد که آقایان مسئول، خیلی ناراحت و اظهارات اینجانب گله مند شدند!!! الان بیش از یکسال از آن چراغ سبزی که به ما نشان داده بودند گذشته است، پس نتیجه چه شد؟ چرا چراغها به یکباره قرمز و یا خاموش شدند؟!!

این اقتصاددان در پایان اظهار داشت: واقعیت غیرقابل انکار این است که آرامش و پیشرفت ایران در گرو صلح ودوستی با کشورهای جهان میباشد نه در دشمنی با آنان، زیرا هیچ کشوری به تنهایی قادر به رفع مشکلات، توسعه و پیشرفت و یکه تازی در دنیا نخواهد بود و ما هم چنین ادعایی نکرده ایم. روابط شایسته، همراه با احترام متقابل با کشورهای جهان برای هر کشوری از اهمیت ویژه ای برخوردار بوده و دستیابی به این امر مهم در عرصه جهانی، نیازمند اتخاذ سیاست راهبردی صحیح و مدبرانه در فضای بین الملل را می طلبد و نمیتوان خود را تافته ای جدا بافته از سایر کشورهای جهان دانست. پس به ناچار موظف به تعاملی مناسب و سازنده با جهان خارج میباشیم. بطور قطع رفع تنشها و اختلافات سیاسی کشورمان با دشمنان خارجی دور از انتظار نیست فقط زمان دقیق آن مشخص نیست و نهایتاً صلح و

دوستی، عاقبت تنش ایران با جهان غرب نیز خواهد بود (بقول معروف دیر و زود دارد ولی سوخت و سوز ندارد). لکن هر چه زمان آن طولانی تر باشد فقط ضرر آن برای کشور بیشتر خواهد بود. پس با عنایت به فرمایشات بزرگان ما که فرموده اند: صد دوست کم و یک دشمن زیاد، ضروری بنظر میرسد تا دولتمردان ایران اسلامی با توجه به فواید آرامش برای پیشرفت کشور و با در نظر گرفتن منافع ملی ایران، با تدبیر مناسب و سیاستی خاص و هدایت پدران رهبر بزرگوار انقلاب قدمهای مثبت و سازنده ای را در جهت رفع تنشها و اختلافات سیاسی با همسایگان و جهان غرب به رهبری آمریکا برداشته و امتیازات چشمگیری را نیز بنفع کشور و مردم عزیزمان از آنها بگیرند. ضمناً این مهم را نباید از مدنظر دور کنیم که چنانچه اقتصاد ایران را در راستای سیاستهای تبیین شده مقام معظم رهبری در خصوص اقتصاد مقاومتی، قوی و قدرتمند نمائیم قطعاً همه دنیا اعم از دوست و دشمن مجبور خواهند بود که ما را نیز وارد بازیهای جهانی بکنند فلذا دنیا نمیتواند بی اهمیت از کنار یک اقتصاد قدرتمند، برجسته و بزرگی بنام ایران بگذرد و در این راستا هیچکس حتی نمایندگان کنگره آمریکا نمیتواند ایران را از حضور در مجامع بین المللی حذف نمایند بلکه دنیا با سلام و صلوات و عزت و احترام، جهت حضور ایران در مجامع بین المللی به دنبال کشورمان خواهد بود فقط بشرطی که دولتمردان و مسئولین ما عملکردی درست، مقتدرانه و عزتمندانه داشته باشند و با لحاظ منافع ملی، ایران را ارزان نفروشند و چنان کاری انجام دهند تا نه تنها همه مشکلات و گرفتاریهای کشور را برای همیشه حل و فصل نمایند بلکه ایران و ایرانی را در جهان سربلند کنند.

رئیس مرکز تجارت جهانی ایران درخاتمه، سخنان خود را چنین جمع بندی کرد: اینجانب بیش از بیست سال است که با دلیل و برهان اعلام کرده ام عضویت ایران در سازمان تجارت جهانی فعلاً میسر و امکانپذیر نیست اما هیچ دولتی عرض بنده را نپذیرفته و رؤسای جمهوری و تمامی دولتمردان اقتصادی اسبق و سابق و فعلی قاطعانه اعلام کرده اند که بزودی عضویت ایران قطعی خواهد شد که با گذشت بیش از دو دهه، هنوز آنروز موعود و وعده داده شده از راه نرسیده و هنوز هم میگویند بزودی!! بقول معروف (حرف مرد یکی است).

مع الوصف به سه دلیلی که در زیر اعلام میکنم:

* با عنایت به همه مشکلات و موانعی که در این نشست بر سر راه الحاق ایران برشمردیم

* و همچنین با وجود شخصی بنام دونالد ترامپ در رأس دولت ایالات متحده آمریکا

* و از همه مهمتر، باتوجه اظهارات اخیر ریاست محترم جمهوری که روز اول تیرماه سالجاری جناب آقای روحانی در ضیافت افطاری خویش در جمع تعدادی از فعالان اقتصادی دولتی و خصوصی فرمودند: من همیشه در ذهنم بود که بخش خصوصی ما ضعیف است اما در این دو سال اخیر این واقعیت کاملاً برایم آشکار شد زیرا ما فضا را برای صادرات باز کردیم، فضای بسیار خوبی در روسیه و برخی از کشورها ایجاد نمودیم اما دیدیم که نمی توانیم صادر کنیم!! نداریم که صادر کنیم!! اصلاً تاجر قوی نداریم!!

با توسل به سه دلیل فوق الذکر باید خدمتتان عرض کنم که عضویت کشورمان در سازمان تجارت جهانی به این زودیها محقق نخواهد شد زیرا در جایی که یکی از مهمترین فاکتورهای کشورمان جهت پیوستن به آن سازمان و ورود به دهکده جهانی تجارت، قوی و قدرتمند بودن در صادرات غیر نفتی است اما رئیس جمهور کشورمان صریح و شفاف در برابر رسانه ها اعتراف میکند که (نمی توانیم صادر کنیم!! نداریم که صادر کنیم!! اصلاً تاجر قوی نداریم!!) یعنی دستنمان بالا و تسلیم، یعنی ما شرایط عضویت را نداریم و هنوز در اول راه هستیم!!

پس با استناد به سخنان ریاست محترم جمهوری و اعتراف صریح جناب آقای روحانی، بنده قاطعانه خدمتتان عرض میکنم که پیوستن

ایران به سازمان تجارت جهانی حداقل تا سال ۱۴۰۰ محقق نخواهد شد و اقتصاد ایران بعنوان یکی از اقتصادهای بزرگ جهان فعلاً باید چند سال دیگری را نیز خارج از باقی بماند.

منبع: تسنیم